

(24)

DECLARATIO
CONSILII
EXERCITÙS
SCOTICANI,
AD FRATRES
ANGLOS;

Per Ordinum Regni Delegatos;
IMPERATOREM, Proceres,
reliquosq; Exercitūs Ductores

EDINBURGI,
Excudebat ROBERTUS BRYSON,
ad Insigne JONE. 1640.

DECLARACIÓN

DEL ESTADO DE MEXICO

EN EL MUNICIPIO DE TECATITLÁN

SCOTTICIANI

ESTRATEGIA

ANGLOS

DEPARTAMENTO DE ESTADOS UNIDOS

Declaratio Consilii
Exercitūs
SCOTICANI,
AD FRATRES
ANGLOS;
Per Ordinum Regni Delegatos;
IMPERATOREM, Proceres, reli-
quosq; Exercitūs Ductores.

Oribus ita comparatum est, ut actiones etiam præstantissimas, honestissimo hominum consilio suscep-
 tas, præsentissima Dei misericordia, omnibusque conspicuæ providentia gubernatas, eti prudenteribus,
 pieq; sagacibus approbatas, cœcata
 tamen hominum malefectorum
 suspiciones in pejoratum semper partem rapiant, importunæ cavillantium censuræ viam ubiq; aut invenientes
 aut facientes repræhendant, imperitorum denique oculi
 umque amplexorum securitas damnet; præsentim vero

pravorum improbitas ; quibus nihil unquam placere potest, nequidem quæ Deo maximè placent, & in quibus se omnium conscientiæ probare homines studiofissimè contendunt , quiq; inter duas sarcinas procubantes Templum unquam exadiscutum , religionem nunquam instauratum, quam aut consiliis suis in rebus terrenis a cupidis reno ram , aut securitati in iisdem possideadis molestiam ullam objectam malunt. *Populus Dei ex Egyptiaca servitutis ergastulis olim assertus, Ecclesia per sanguinem Christi redempta, etrus Christiano per Christum ministros passim disseminatus, idemque a Romana superstitione vindicatus, immensa illa & stupenda Dei opera acerbissimas impiorum odiosissimè recalcitrantium calumnias non effugerunt.*

Enimvero, sive tam exitiæ operis , in quo moliendo Deus nostro hæcopus ministerio uti dignatus est, conditionem & ingenuum spectemus, sive impietatis nusquam nobis hucusque non adversantis pertinaciam recordemur, nisi equi aut mulieristar mentis expertes esse volunt, contradictionem peccatorum expectare debemus ; ut quicquid infernus parturire, quicquid hominum improbitas ventilare possit, illud omne ad odium nobis & cause quam propugnamus divinæ , cum apud omnes, tum maxime vicinos fratresq; nobis longe charissimos conciliandum , in medium proferatur. Ingressum nostrum in Angliam infamabunt, quasi hostilia omnia mediemur; neque aliud ab initio nostrum fuerit consilium, quam ut obrente Religionis & Libertatis publicæ velo, Anglorum bona ad nos in eis locupletandos occupemus. Quanquam qui prudenti moderatoq; judicio secum perpendatur , quanto cum obsequio per tot annos antecortos nuper tumultus publicè mongeri vixerimus,

mus, quam constanter tot editis libellis assertoriis & declaratoriis hostiliter invadendi consilium à conscientia nostra removerimus, & ex animo nos execrari universo terrarum orbi nuper testatum fecerimus, quam cupidè pacem semper petierimus, quam libentibus animis, minimam etiam spem amplexi Religionis & legitimæ libertatis fruendæ, arma sumpta, non iniquissimis conditionibus statim abjecerimus; hæc quisquis æquâ staterâ penitaverit, longè firmiora consilii nostri argumenta esse deprehendet, quam ut ea omnes omnium malevolentum technæ & calumniæ minimum labefactare possint.

Neque quæ deinceps intervenere ab hoc perpetuo proposito nos averterunt: Quinimmo nobis animum magis etiam obfirmarunt. Pontificiorum sancte in eo regno, Prælatorumque, & hominum episcopalium, qui ut Ecclesia & Respublica nostra funditus extirpetur omni conatu & antehac ambibant, & hodie moliuntur, ea est aduersum nos injuriarum atrocitas, ut de his non aliter nos quam de hostibus, & Dei & nostris sentire merito ipsi expectare debeant: Boni tamen *Anglia* cives, ipsumque adeo regnum universum, cum plurimis antehac benevolentiae testimoniis nos artissimè sibi devinxere, tum illo in primis, quo & amplissimam sibi gloriæ apud omnes gentes accessionem peperere, & propiore affectu pietatis sibi conciliatos maximo authoramento tenent obstrictos, cujus beneficij, & ipsi,

Et nati natorum, & qui nascentur ab illis
memoriam usurpabimus, & constanti prædicatione ad omnem æternitatem transmittemus: quod cum Secretioris Concilii *Anglicani* Senatus falsis relationibus temere credens, vim aduersus nos decrevisset; cum *Hiber-*

ni in Comitiis & corpora sua & fortunas ad bellum in nos subfidium detulissent; cum omnes consiliorum machinæ ad eam causam promovendam admotæ, cum ex auctoritate regia publicæ declarationes editæ, cum in hunc ipsum finem Comitia in Anglia indicta essent, cum in omnibus curiis pro concione perduelles nos denunciassent, ea tamen fuerit augusti illius Comitiorum confessus prudentia & gravitas, ea justitia (cum æterno eorum honore prædicanda) ut nullis minis, nullis terroribus, nullis pollicitationibus, nullius speci delinimentis ad bellum aut pecuniarum subfidium adversus nos decernendum induci potuerint: quin e contrario & sermonibus & querimoniis, paria nobiscum gravamina deprecantes, ad nostræ causæ patrocinium accesserint.

Hoc recenti beneficio longè amplissimo ira nostros affectus obstrinxerunt, ut quam & cuoq; vires essent nostræ, cum nobis ad summam ingratitudinem nihil reliquum facere videremur, tum justissimam ab irato Deo vindictam expectaremus, si gentem publicè nobis tam amicam in re minima violentius. Atq; in hac benevolentia professione non exiguum gratiæ partem inclytæ civitati *Londinensi* deferimus, quæ oppugnantibus quantumvis Regis & aulæ corruptoribus in finu suo degenibus, & seditionis classicum nunquam non incipientibus, constantissimo tamen erga Religionem & communem utriusque regni tranquillitatem studio tot rebus probato, eximiæ pietatis gloriam jure promeruerit.

Quod si hæc officiæ nostri publicè testata conscientia bonis *Anglia* civibus plenè non satisfaciat, nos & hic publicè universis deferimus. & privatim singulis, quibus postulare visum erit, deferimus augustum sanctissimi juris jurandi sacramentum, magnum tremendi *Jehovæ* (quem

quam expeditioni nostræ benedicturum speramus) no-
men religiosè attestati, nihil hostile nos ausuros, in nul-
lum rapinæ graffaturos, ad prælium nisi coactos non des-
censuros : quam necessitatem ut à Pontificiorum Præ-
latorumque factione expectemus, bonos tamen cives, vi-
rosque pios, purioris religionis, honoris regi, publicæq;
libertatis amantes tale nihil molituros sperare jubet, &
charitatis ratio, suspicionem sine conscientia demeriti
aversantis, & prudentiæ, communem utriusque regni
fortunam, sive prosperam, sive adversam esse demon-
strantis.

Omnia utriusque regni confilia co-spectant, ut Religi-
onis puritas inviolata conservetur, & legitimâ libertate
cives fruantur : contra hostes publici omnibus & ma-
chinis & nervis ad utramque subruendam grassantur ; ut
religio in superstitionem & atheismum degeneret, & li-
bertatem acerbissimâ servitute commutare cogamur.
Ad hæc perficienda viam invenisse sibi videntur longè
certissimam, ut hoc regnum undique mari terraqué co-
piis obfessum teneatur. Commerciis enim exclusos, &
fortunis spoliatos, eo inopiae & miseriae brevi redactum
iri, ut aut conditiones hactenus spretas & repudiatas ul-
tro cum summa turpitudine expetamus, eorumque vo-
luntatem pro lege in Ecclesia juxta & republica ample-
ctamur; quin & *Anglia* malis nostris deterrita eandem
fortunæ asperitatem subire non renuat : aut certè rerum
angustiis coacti in *Angliam* tumultuariè furibundi per-
rumpamus. Atque hoc ipsis, ut multò expeditius ad co-
nata patranda compendium ardentius deposci arbitra-
mur. Nec enim dubium est, quin adventum istuc no-
strum excipient clamores, Angarorum cursitationes, e-
dictorum per regnum universum promulgationes, ad
pium

pium nostrum propositum infamandum (quasi quibus hoc ab initio consilium fuisset) & ad *Anglos* in nos irritandos, ut cruore semel imbuti religionis suarum radices, suis ipsis gladiis succidant, in medio sui *Rome* denuo instaurandæ fundamenta suis manibus jaciant, sibiq; juxta & nobis æternæ servitutis lunam detrahant.

Cæterum in hoc articulo purioris religionis & legitime libertatis asserendæ mirando consilio cœlitus oblatu, si viri boni Dei timentes, honorisq; regii & communis, utriusque regni tranquillitatis studiosi, divinae providentiae auspicia securi, pro sanctissimæ professionis suæ dignitate se gesserint, et si hostibus vota hactenus processerint, ut sui operis funibus nos in *Angliam* pertraxerint, fieri tamen potest, ut summa consilii frustra sit, faberg; (quod aiunt) compedes quos fecerit ipse gerat, & astutia in stultitiam desinat: quod sperare nos jubar supremo illa sapientia & potentia, quæ in singulis hujus operis vestigiis callidissima hostium commenta in ipsorum perniciem converterit.

Libellis *Assertoriis* ac *Declaratoriis*, & *Commentario* verum à nobis post nuperam *Pacificationem* gestarum, quas hactenus perpelli simus, injurias, quibus hodie premaximus angustiis ita patefecimus; ut neminem latere possit, quam necesse sit nobis aliâ ad incumbentium malorum remedium insistere via, quam *Peritionum*, *Supplicationum*, *Legationum*que semitâ, hucusque nobis tristissimâ, minore tamen cum fructu, quam qui regni antiquissimi civibus à nativo rege debebatur. Multos prius annos, quam vel libellum supplicem detulimus, non Religionis modo veritatem & virtutem à Prælatis Pontificisque oppugnatam, sed etiam libertatis publicæ privilegia universa violata toleravimus; & Religionis fundamenta

damenta tantum non eversa: cuius tamen unius solatio apud Deum nitebamur, & quæ gentem universam gloriosam apud exterias Ecclesiás reddebat; quarum Theologis Reformatio nostra summa fuit votorum, quam vel gravissimis rerum terrestrium jacturis redemptam liberter volebant. Mox ubi Canonum & Liturgiæ publicæ libri Ecclesiis invitis obtrusi, crassis Papismi tenebris divini cultus puritatem obnubilare coepissent, & communicata Prælatorum Pontificiorumq; consilia de eodem Papismo in utraque natione stabiliendo patefacta essent, ad pristinam tolerantiam non alia adiecimus, arma, quam effusas ad Deum preces ac lacrymas; & delatos Regi libellos supplices: quibus tamen penitus repudiatis, & libri ac corruptelæ quæ deprecabamur, magnificis elogiis commendabantur, & insolenti sua fione eorum, qui nunc regia moderantur consilia, quique malis artibus acquisitæ potentiaz stabilimentum in Religio-
nis ac libertatis nostræ ruderibus fundare conantur, nobis ultra supplicare, indicta etiam perduellionis poenæ, interdictum. Horum malorum sensu animum vellicante, à demissâ supplicandi modestiâ non recedentes, ad Nationale Juramentum & sanctissimum foedus cum Deo renovandum nos contulimus, ut Religionem, libertatemque publicam iuxta ac Majestatis Regiæ autoritatem lartam testam conservaremus: quippe consciâ foederis illius violati reatum omnium deinceps malorum fontem & originem nobis fuisse; neque aliter sperandum à Deo prosperum rerū eventū, quam si ad eum conversi & admissi pœnitentes ad officiū intermissum reverteremur. Quum apud Regis nostri Majestatem tantum potuissent improborum consilia, ut adversus nos nec demerentes nec expectantes cum exercitu armato expeditionem suscepserit,

ceperit, nobis facile persuasum est, ut potius quam minima in re ab obedientia orbita exertare, aut *Anglis* longe charissimis fratribus levissimam offendit anfam prebere videtur, neglegitis rationibus quibus incoluntati & securitati rerum nostrarum consulendum videbatur, collectas copias statim dimisierimus, arces & munitiones quaecunque poscebatur obedientia nostra testes, sine cunctatione dediderimus, eoque obsequii erga Regis nostri Majestatem nos demiserimus, ut quantumvis priore Synodo ex Regis authoritate convocata res Ecclesiasticae determinatae fuerant, novæ tamen Synodo, novisq; Comitiis quæcunque ad Religionem libertatemque publicam spectarent, dijudicanda permisermus. Et rebus quidem Ecclesiasticis in legitime constituta Synodo, præsente & assidente Regiæ Majestatis Legato stabilitis, ac facto ordinum Regni in Comitiis conventu, qui summam operi manum adderet, et si summō studio caverimus, nequid tractaretur, quod Regiam Majestatem jure irritarer, conventum tamen ordinum, quem per improborum consistorum absentiam tantum cum certitudine promiserat, pravæ corundem suasione inductus, contra leges & instituta hujus regni prorogari. Rex jussit. Et hoc quoq; ut invictam obediendi voluntatem testatam faceremus, tolerare non abnuimus, missiq; *Londinum* Legati, qui postulatorm nostrorum rationem redderent. Hi, delegati licet omnium regni ordinum ab ipsa regia Majestate invitati, ita tamen rejecti fure, ut neq; ipsi in præsentiam admissi, neq; petitiones quas a comitiis adferabant auditæ fuerint. Novam postea legationem submisimus cum postulatis nostris, nihil quidem illis complectentibus nisi quæ ad Regiæ commodum & tranquillitatem facerent, quæque Majestas Regia,

113933

Regia, etiam adscriptā manu, publicè concesserat. Et hi quoque sine ullo responso tandem dimisisti: Res miranda omnibus aulæ mysteriorum ignaris, nec cogitantibus quanto studio Præsul *Cantuariensis*, & Regis in *Hibernia* Legatus, Pontificiorum nimis quam potentis factio[n]is opibus nixi, Regiæ potentiaæ promovendæ zelum extinctâ civium libertate & religionis veritate in omnibus tribus regnis venditare contendant! Horum suos delegati nostri, dum æquum ad postulata responsum expectatur, in privata hospitia relegati, quartus, vir è primo nobilitatis ordine, arctissimâ custodiâ conclusus, exterorum militum præsidia cervicibus nostris imposita, quorum barbara insolentia in mulieres etiam & puerulos cæde debacchatur, naves cum mercibus aut caprae aut demersæ, vectores ad nuditatem spoliati, majore cum feritate à regis nostri subditis cum autoritate sacerdotibus excipiuntur, quam à *Turcis* aut Infidelibus expectari posset; magni in nos exercitus conscribuntur cum sacerdotiis mandatis ad nos debellandos & excidendos, ad religionem, libertatem, leges, fortunas, omnia deniq; apud nos extirpanda.

In hoc extremo rerum statu novam delegationem cum petitionibus submittere, sensus communis & experientia prohibet: regiorum consiliorum moderatoribus nihil minus passuris, quam ut civium justissimæ querimonias & petitiones supplices æqui quicquid a Rege impetrant; quod prorogatis utriusque regni comitus luculentissime demonstrarunt: per socordiam ignavos defidere, dum sacerdotiis hostibus visum fuerit ad laneam nos protrahere (quod nisi cum Dei causa complicatum esset, minus molestum nobis accideret) non religio modo dissuadet, sed natura insuper, quæ suæ quemque

incolumenti studere æternâ & inviolabili lege præcipit; At ut minas quotidie acerbissimas feramus, ut diurno bello crudelissimè savientes hostes quotannis singula carpendo universa tandem labefactare toleremus, (quo artificio ad nos subvertendos aperte grassantur inimici,) supra vires nostras esse experimur. Re igitur diu multrumq; apud nos deliberata, constituimus tandem efficere, ut postulata nostra multoties à multis exagita-
ta, & in Comitiis proximis aliqua ex parte à nobis de-
terminata, regis Majestati, orbiq; universo, ac præsertim *Anglia* regno magis innotescant, ut detracta mendaci-
orum larvâ, nudâ rerum nostrarum veritate detecta, fir-
miorem ipsi pacem & solidioribus nixam fundamentis,
cum religionis & legum nostrarum libertate impetreremus. Turbarum architectos eos quidem qui è nobis e-
gressi sunt, remitti volumus, ut ex legibus patriis causa
ipsorum cognoscatur, & sententia feratur. At pernicio-
sos consultores *Anglos*, omnium utriusque regni ærum-
narum fontes & capita, ad ejus gentis Comitiorum tri-
bunal remittamus, eorumque supplicium ordinum reg-
ni arbitrio permittemus.

Quum reformationis hujus progressus ab ultimis usque primordiis, reflexa mentis acie speculamur, & divi-
nae providentiae admirando omnia consilio moderantis
velutigia observamus, in mediis quantumvis angustiis,
paternam Dei erga Ecclesiam patriamque nostram cu-
ram & gratiam non possumus non celebrare, & animosi-
ores deinceps ac boni spei pleni ejus ductum & auspicia
sequi perseverare. Quum jam immensis opibus, amplif-
fimis honoribus, eminente in omnes omnium conditio-
num cives, Euangelij ministros juxta & cæteros, pote-
statis, eximiâ dignitatis Parliamentarij, Senatorij, Pra-
tori

toriz, Scaceariz, & in celsa Commissione Delegatoria
 auctoritate ad summum dominatus fastigium Prælati
 ascendissent, & altero pede Ecclesiam, altero Rempu-
 blicam complexi, ad intolerandam arrogantiam assurre-
 xissent, in ipso extremitatis acculo (quod Domino
 tempus oportunum esse solet) opus hoc inchoari cœ-
 ptum est: initis quidem temib[us], & nihil eximium omi-
 nantibus: ad majora tamen quotidie, divino consi-
 lio, per singula vestigia necessitate quadam incluta-
 bili premente, pedetentim est progressum. Verbis
 asequi non possumus, qui fuerint animorum mo-
 tūs, quæ lacrymarum profusiones, qui clamores tot
 millibus hominum ora in hac Ecclesia solverint, ubi
 amorem & potentiam Dei, quasi ex mortuis exfusci-
 tantis, & post tantum cataclysmum ac vastitatem, ad
 renovati mundi, in quo Religio cum Justitiâ vigeret,
 spem certam excitantis, præsentem sensissent. Sa-
 penumero in yado hærentibus, nec quæ ratione pro-
 grediendum esset videntibus, dementium adversa-
 riorum timores, furores, & consilia ipsa viam a-
 peruerunt, quasq[ue] in exitium nostrum comparaverant
 machinas, causam ipsi quam defendebant maxime la-
 befactarunt, opusque nobis in manibus promove-
 runt. Convenimus jam per aliquot annos multa
 sape hominum millia, cum neque interim sanctioris Se-
 natūs, neque Judicium confessus esset, tamen citra mo-
 tum aut tumultum, pacatores multo quam temporis
 bus etiam maxime tranquillis apud nos fieri sole-
 bat. In dupera Pacificatione ita nos comparavimus,
 ut arma non inviti abjecerimus, & gra-
 viissimo rerum nostrarum damno ad pacatam domi vi-
 tam nos contulerimus: cum hostium interim improbitas,

maris fervescētis & cōcūmū pēpetuō eructantis instar
quiescēre non potuerit, sed ad ea nos adēgerit, quā Dei
cōfīlio in ipsos deccrēta ēstē apparet. Honestā nobis in-
tēntōnes ab omnī sordidū & terreno pōpositō aversāe,
animi in mediis quānivis pētīcūlis pōpōtī, tanti operis
adīministri, non volūtātibūs mōdo sed facultatibūs eti-
am ad impēdīmenta omnia pētīpēndā instrūcti, pax
dētīque invīolata ad vēctūs omnes accusantūm pētīcō-
nēs cōrdā nostra firmissimē sustentāns, pēsūsōsōnēm fa-
ciunt certissimā Dēo acceptūm ēstē quōd faximus, ne-
que ēstē quōd dēsērītōm ab eo vērēamur. Non diffī-
mūr posse Dēum sceleratōrum etiam hominū ministe-
riō uti, quōs & facultatibūs idoneis instruat, & quibūs
manū potēti cōnata pōvēhat. Quōd tāmēn ut nos ad
cordūm sīnceritatēm penitius explorādā extimula-
re, ita nec fideles Dei servos ex vērō ipsius amore glori-
am ejus spirāntes, semitas ejus calcāntes, pacis ipsius so-
latiūm, cōfīlīi dīrectiōnēm, p̄sēntiāq; in negočiis bē-
nēdīctionēm sentiāntes, ulla ex pāte abīterrēre, nec ho-
minibūs ad Dei opera vituperatīda ansām p̄bēre de-
bet.

Atqui isthāc tāmēn omnia, quantumvis nobis animos
addant, & in mediis sēpēnūmero angūstīis hactēnus su-
stentaverint, ingressus tāmēn in *Angliām* ut justus nobis
videatur efficere non possent, si pacēm, quam tanto stu-
dīo sectāntur, aut domi assequi fas ēstet, aut alibi genti-
um. Ubiubī terrarū invenire dabitur, ēam īdagēmus
necessē est. nec citius ea nobis offerētur, quam depositis
armis, quantūq; à turbulentis cōfīlīi ingenia nobis ab-
horreant certissimis documētis testati, toti terrarū orbi,
p̄sērtīm vērō *Angliāe* regnō, non aliud nostrū fuisse
cōfīlīi demonstrabimus; neq; aliena occupāndi, sed
nos

nos. & nostra defendendi causa arma à nobis induta. Non
 eget. Nec essentia positivarum legum patrocinio. Est hoc o-
 mnium cordibus inscriptum, omniumq; gentium institu-
 tis receptum, Nec essentia supremam esse auctoritatem, le-
 gem eam esse omnes alias leges transcendentem, nulliq; legi
 obnoxiam: cui propterea ferunt, nullam legem esse positam.
 Imperanti necessitati astipulantur Naturæ gentiumq; ju-
 ra, assurgunt & loco cedunt positivæ hominum leges. Hu-
 jus legis vis est nonnunquam in excusando, interdum in
 elevando posita; interim ut actiones alioqui ambiguas ab
 iniustitia macula vendicet. At quæ major esse possit Ne-
 cessitas, quam ut Religionem quæ anima est; Patriam,
 quod corpus est; nostram omnium vitam, qui membra
 sumus; Regis denique, qui caput est, honorem illibatum
 tueamur? Quæ omnia communī hodie discrimine peri-
 clitantur, nec ad ea conservanda aliam sub cælo ratio-
 nem ipsi novimus (quod si quis eā sit sapientiā, ut aliam
 agnoscat, ex eo discere flagitamus, & ad eam sequendam
 promptos & alacres nos spondemus) quam ut in hostes
 publicos ubiubi demum inventi possint, animadverta-
 mus; & regni securitatem, unde impetrari possit, depre-
 cemur. Non id agitur, nostrâ sorte, quantumvis tenui
 contenti acquiescamus, an occupatis *Anglorum* bonis
 nos locupletemus, dubitare hic impium effet non minus
 quam absurdum. nec id agitur, nosne & nostra domi-
 tueamur, an in vicinos fratresq; nobis charissimos gra-
 semur: Nam de hoc ambigere nec Christianum est, nec
 rationi consentaneum. Illud demum agitur, num pietas,
 num prudentia suadeat, intra regni limites nos potius
 continere, duni nosmetipsos jugulare, sacra, leges, pa-
 triamq; nostram extirpare hosti visum fuerit; quam ex-
 cussio torpore securitatem, pacem & libertatem ex *An-*
11074
glia

glie petere: num agendo, vigilandoque incolumenti publicæ consulamus potius quam per socordiam & ignorantiam sedentes pereamus: aut ut paucis omnia completemur, num qui non pauci sumus privati cives, sed universa regni civitas, tot & tantis criminibus insimulati, quanta vix pessimis etiam seculis hominibus Christianis intentata fuerant, dissimulemus, Liturgiam cum universo Papismi corpore amplectamur, Praelatos cum ejerata ipsorum Hierarchiâ postliminio recipiamus; sanctissimum & tot sacramentis confirmatum foedus & iusjurandum abdicemus; laboris omnis & operæ in hac causa positæ fructum amittamus, pristina servitutis memoriæ abjiciamus, priora studia quantivis etiam nostri asserendi obliviscamur, hostium animis lætitiam suggeramus, violentiâ dexteræ armemus; amicorum cordibus moerorem, vultibus pudorem, nostro probro suffundamus; Filii Dei causam quam à nobis suscepitam, explicato ipsius vexillo, veritas & potentia ejus ita hactenus tutata sunt, ut plus inde solatii perceperimus, quam omnis pax humana, omnis omnium terrestrium rerum affluentia conciliare possent, cum augusti nominis ipsius dehonestamento, deseramus, eoque poenas omnes hominum omni seculo Apostasie irrogatas in capita nostra detrahamus; num complicatis manibus & nostram & posterorum absolutam servitutem animarum pariter corporumque & fortunarum omnium expectemus; aut (quod idem est) ibi pro defensione nostri pugnemus, ubi eam præstari non posse satis compertum habemus, an Deum vocantem (quid enim aliud est impositæ necessitatis vinculum?) seuti, viamque quam, aliis omnibus occlusis, divina providentia nobis aperuit, ingressi, ad libertatem recuperandam, & incumbentia mala amolienda contendamus.

Nostræ

Nostri hostes initio, regis auctoritate velum ita filii
 obrenderunt, quasi ea, his ipsis incolumentibus, & sacerdotiis
 non possit, aut quasi eis accusare. Majestas enim est rationa-
 lare: nos econtra demonstravimus, non ita cohaesentem
 ademnatis regis & Episcopalis ministris dignitatem, quam hac
 prostrata, majore illud cum splendore de maiestate re-
 fulgere possit. Hinc repulsi ad alia contumaciam latibus
 dum hominibus persuadere conantur, *Angliam* nos
 ingredi ad eos quamvis ex ipsis legibus tantum in crimini-
 num postulandos, non aliud esse quam regnum in quo in-
 pfr vivunt hostibus armis impetrare: quasi vero ex aces-
 centia tuberculorum amputare, aut apostemam medicari, es-
 se corporis ipsum perire. Illi quidem: ex cerebri sui
 figmentis securitatis sibi praesidia formant: Nos officia
 non ita sumus in memores, ut inventim in istar, in proximi-
 mos & primum obvios incursemus. Etsi enim negatione
 possit, injurias nobis factas (superam pacificationem vi-
 olaram, rebellionis & prodictionis infamiam nominibus
 nostris inuitata, naves cum mercibus intercepas, lega-
 tos custodias inclusos, hostibus ex arcibus nostris ab
 gressu praesidiariis perpetrat) si auctore regis *Anglia* pa-
 trare suffissent, justis publici inter duas nationes diffidit
 causas futuras fuisse. Cum itaque regis *Angliae* ordi-
 nes in Comitiorum convenio, subsidium adversarios de-
 cernere magaverint, & pars nostris gravamina sua obrui-
 xè de pretari sint (quicquidem Majestas Regis editio
 bello Declaratoria, extra Comitia curauit, spopon-
 dit: quas sancura privatorum civium gravamina fac-
 tis esse possit, & ea publica gravamina publicam omni-
 um ordinum in Comitis regni curam depositant: quod
 deficeret, competentius ille ordinum prorogatus est, & solu-
 tus) neque nos *Angliam* suacionem illius in justis rea-
 postu:

postulamus: neq; *Angli* nos incusare debent, quod præpotentem Pontificiorum & Prælatorum factionem tot malis utriq; genti gravem oppressum imus. Quicunque Religionem & libertatem publicam assertam volunt, adversus hostem communem operam consiliūq; consenserint: qui interim vicinæ nationis, qui religionis in eâ & legum incolumentem minore curâ quam suam conservare studebunt (quippe consciū communem utriq; salutem ac ruinam expectandam esse) maledictos esse jubemus.

Utergo Deum Opt. Max. cœli & terræ dominum testem nobis appellamus, ista nec alia nobis esse proposita consilia, ita eodem augustissimo sacramento spondemus, nec vitæ, neq; labori, neq; fortunis, (quæ alibi nusquam melius aut honestius inlumi possunt) ad ea consequenda parcituros; ab amicis fratribusque nostris *Anglis* ligulam (quod aiunt) aut allii caput, nisi justo pretio soluto non exacturos, eorum fines non alio affectu ingressuros quam amicos & fratres, malorum quæ ha-
ctenus perpetfi sunt, periculorumque quæ ipsis, quæ Religioni, quæ legitimæ libertati apud ipsis impendent, sensu ductos, omnique quâ possimus ratione ipsis com-
modare paratissimos; ab iis etiam expectantes, ut ex pari sensu angustiarum nostrarum (quas cum ulterius tolerare nequeamus patriâ egressi ad eos confugimus) justa omnia & honesta consilia nobiscum communi-
nicent, per quæ postulata & quissima tandem impetreremus:
Cumq; pecunias & comineatum nostrum absumperi-
mus, præter ea quæ ad quotidianum exercitū usum ne-
cessaria fuerint, eaque bonâ fide & certâ cautione pretii
quam primum fieri potuerit resolvendi interposita, nihil
postulaturos: atque ea quidem, ut quibus carere non
posse

posse ipsi sciunt, omnes (ita firmiter credimus) religio-
 nis & communis duorum regnum pacis amantes ultrò
 deferent, & qua sunt providentia, rationem inibunt, qua
 & nobis necessaria suppetant, & suppeditantibus honestâ
 satisfiacione caveri possit. Quibus utrinque observatis,
 neque fratribus nostris damnum dabitur (quippe queis
 ad ultimum teruncium satisfiet) neq; nobis, qui Deum,
 cuius causa rerum omnium discrimen adivimus, amplissi-
 mus remuneratorem expectamus. Milites si forte aliqui
 non nihil deliquerint, nobis imputatum iri non timemus,
 qui nequid tale contingat, omnem dabitur operam,
 neq; paulo majore severitate delicta vindicabimus,
 quam si adversus cives nostros domi fuissent admissa.
 Prælatos & Pontificios ejusque factionis populares, qui
 que eorum bona receptaverint, non ita rerum imperitos
 esse credimus, ut commeatus necessarii copiam nobis fa-
 cere negaverint; memores quo consilio fortunas omnes
 & possessiones nostras fisco adjudicatas, sibi tanquam
 bene meritis civibus concessas regi persuaserint publico
 edicto promulgare. A Regia Majestate nihil postulabi-
 mus, nisi ut purioris religionis & libertatis patriæ securi-
 tati ex constitutionibus nuperæ Synodi, & publicorum
 Comitiorum prospiciatur; quæque alia debet ex legi di-
 vina & patriis institutis Rex non injustus civibus gravis-
 simorum malorum onere fatiscentibus demissisq; preci-
 bus opem ejus implorantibus. Moram in *Anglia* longi-
 ore non trahemus, quam in ejus regni Comitiis justæ
 nostræ querimoniae & gravamina cognosci, iis remedi-
 um adhiberi, cum malorum nostrorum architectis lege
 agendum, & in eos animadvertendum satis caveri, Reli-
 gionisque & libertatis nostræ securitati prospici possit.
 Quibus patratis sine cunctatione pacato agmine nullique
 gravi

gnum redditum accelerabimus. Atque hujus quidem ex-
peditionis fructum speramus futurum adversus Pontifices
Papistici extirpationem, adversus Prælatos Ecclesie
et corruptelis expurgationem, adversus Atheos stu-
rantem Euangeli propagationem, denique adversus
Proditores & incendiarios, utrique regno societas &
amoris vinculum firmissimum: quæ à Deo consiliorum
& honestæ voluntatis nobis concio, eaque effecta sed-
dere potente demissi precamur: Quod si quid ulterius
postuletur, Deus manifestabit, & utrique nationi pra-
ebit: cuius preuentis auspiciu[m] se qui, operique Jehovah-
collum submittet, quis gravabitur?

FINIS.